

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπιχειρηματικοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμαὶ 120. Ἐξαμηνια δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΗΤΗΣ - ΕΚΑΘΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΒΙΚΟΛΟΝΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' εἰ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην Οὐνοῦπιπτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἵδός Ἐδριπίου ἐριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρκάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 3 Αὐγούστου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 36

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

—Ὅσο γιὰ τὸ θεῖο μου, μόλις μὲ ἀντικρύσῃ, ἀμέσως θὰ ψηλώσῃ τὰ μάτια τοῦ ἐπάνω μου καὶ θὰ μοῦ πῇ: «Παῖδ' ἔτος ἔγινε ἡ πρώτη Σταυροφορία; ἢ, ποῖδ' ἦταν ὁ διάδοχος τοῦ Ἐρρίκου τοῦ ὀγδόου;»

Ἡ Σάρα γέλασε:

—Ἄμα ἔχῃς γιὰ δικό σου ἕναν ἄνθρωπο ποῦ δὲν τοῦ μιλάς ποτέ κι' οὔτε σοῦ μιλάει ποτέ, δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ κἀνῃ τέτοιες ἐρωτήσεις καὶ εἶμαι ἀπολύτως βέβαιη πὼς ὁ κύριος ἀπὸ τῆς Ἰνδίας, κι' ἂν ἀκόμη σὲ γνώριζε σὰν παιδί του δὲν θὰ σοῦ ζητοῦσε ποτέ τέτοια πράγματα. Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ πολὺ.

Ἡ Σάρα εἶχε συμπαθήσει τὴ Μεγάλη Οἰκογένεια, ἐπειδὴ τὴν ἐβλεπε τόσο εὐτυχισμένη. Τὸν κύριο ἀπὸ τῆς Ἰνδίας ἀπεναντίας τὸν εἶχε συμπαθήσει ἐπειδὴ φαινόταν τόσο θλιμμένος καὶ τόσο ἀρρωστος. Φαινόταν καθαρὰ πὼς εἶχε περάσει μιὰ πολὺ μεγάλη ἀρρώστεια καὶ πὼς δὲν εἶχε ἀκόμη γίνεῖ ἐντελῶς καλά. Στὴν κουζίνα, ὅπου οἱ ὑπηρετρίες κατόρθωναν, ἀγνωστο μὲ τί τρόπο, νὰ τὰ μαθαίνουσι ὅλα, δὲν μιλοῦσαν παρὰ γι' αὐτὸν μονάχα. Ἐλεγον πὼς δὲν ἦταν Ἰνδὸς ἀλλὰ Ἀγγλος, εἶχε ἕως ζήσῃ πολλὸν καιρὸ στῆς Ἰνδίας. Τοῦ εἶχαν τύχει μεγάλες καταδρομὲς τῆς τύχης, τόσο ποῦ φοβήθηκε πὼς ἦταν ὀριστικὰ κατεστραμμένος καὶ ἀτιμασμένος κι' αὐτὸ τὸν εἶχε ταραξεί σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε ἔπεσε ἀρρωστος βαρεῖα ἀπὸ ἐγκεφαλικὸ πυρετὸ καὶ λίγο ἔλειψε, νὰ πεθάνῃ. Καὶ ἀπὸ τότε δὲν μπόρεσε νὰ πάρῃ ἐπάνω του, μὲλο ποῦ ὁ τροχὸς τῆς Τύχης εἶχε γυρίσει πάλι εὐνοϊκὰ καὶ κέρδισε ξανά ὅλη τὴ χαμένη περιουσία του.

—Ὅλες αὐτὲς τῆς ἐννοεῖς καὶ τῆς σκοτοῦρες τῆς εἶχε ἀπὸ κάτω ἀδαμαντωρυχεῖα, καθὼς φαίνεται, διη-

γόταν ἡ μαγεύρισμα. Δὲν εἶναι καὶ τόσο σίγουρο πρᾶγμα αὐτὰ τὰ ἀδαμαντωρυχεῖα, πρόσθετε, ρίχνοντας

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὁραία εἶναι ἡ θάλασσα σήμερον, καλὸ κολύμπι θὰ κάνομε.

Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὸν Νηρέα

μια λοξή ματιά πρὸς τὸ μέρος τῆς Σάρρας. Κάτι ξέρουμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ δαῦτα!

«Ἰπέφερε κι' αὐτὸς σὺν τὸν μπαμπά μου, σκεπτόταν ἡ Σάρα, ἀρρωστήσε κι' αὐτὸς σὺν τὸν μπαμπά μου, μὰ αὐτὸς δὲν πέθανε, ὡς πέθανε ὁ μπαμπάς μου». «Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν ἔκαναν παρὰ νὰ μεγαλώσουν τὸ ἐνδιαφέρον πὸ ἀισθάνονταν γιὰ τὸ γέροντά τους. Ὅταν ἐβογαίνε ξω γιὰ φώνια κατὰ τὸ σοφόροπο ἦταν καταχαρούμενη, γιὰτι ἔκανε τὴ σκέψη πὸς ἴσως νὰ μὴν ἔχουν ἀκόμη κλείσει τὰ παραθυρόφυλλα καὶ τότε θὰ μπορούσε νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ καὶ νὰ ἰδῇ τὸ φίλο της. Καμμιὰ φορά πὸ ἕχαινε νὰ εἶναι ἡ πλατεῖα ἐρημη ἀπὸ κόσμο, στεκόταν μπρὸς στὸ σπίτι καὶ εὐχόταν σιωπηλὰ καληνύχτα. «Καληνύχτα, καληνύχτα. Περσαστικά! Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ».

«Ὅταν ἐβραυσε ἐνοιαθε ἡ ἴδια σὺν μιὰ ἀνκοφίση καὶ μιὰ παρηγοριά. Εἶχε τὴ θεαίωθτα πὸς αὶ εὐχέας της δὲν μπορούσαν παρὰ νὰ φθάσουν ὡς τὸν ἀρρωστο ἐκεῖ πὸ βρισκόταν χωμένος μέσα στὴ βαθεῖα τοῦ πολυθρόνα κοντὰ στὸ τζάκι, μὲ τὸ κεφάλι του σχεδὸν πάντοτε στηριγμένον στὰ χέρια του καὶ τὰ μᾶτια του προσηλωμένα στὴ φωτιὰ. Ἡ Σάρα διαισθάνονταν πὸς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑπέφερε ὄχι μόνον ἐξ αἰτίας τῶν δεινῶν πὸ πέρασε, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κάποια ἄλλη λύπη τωρινή, πὸ τὸν βασάνιζε νύχτα καὶ μέρα.

«Ἄν δὲν ἦταν ἔτσι, σκεπτόταν, μιὰ καὶ ξαναδρόνιζε τὴν περιουσία του καὶ γλύτωσε ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀρρώστεια πὸ τὸν πῆγε κοντὰ στὸν τάφο, δὲν ἔπρεπε νὰ φαίνεται τόσο πολὺ ἀπελπισμένος. Εἴμαι βέβαιη πὸς κάποια ἄλλη λύπη θὰ τὸν τρώῃ».

Αὐτὴ τὴν λύπη—ἀν ὑπῆρχε, γιὰτι ἡ ὑπερησία τῆς μὲς Μιντσιν δὲν ἤξερε τίποτε σχετικὰ μ' ἕνα τέτοιο πρᾶγμα—τὴν λύπη λοιπὸν αὐτὴ ἡ Σάρα εἶχε τὴν πεποίθηση, πὸς τὴ γνώριζε ὁ πατέρας τῆς Μεγάλης Οἰκογένειας. Αὐτὸς ἐρχόταν τακτικὰ κι' ἐβλεπε τὸν κύριο ἀπὸ τὴς Ἰνδίες», καὶ καμμιὰ φορά ἐρχόταν καὶ ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του, αὐτὰ ὅμως ὄχι καὶ τόσο συχνά.

Ὁ ἀρρωστος φαίνονταν πὸς εἶχε ἰδιαίτερη συμπάθεια στὴς δύο μεγαλύτερες, τὴ Μπέττυ καὶ τὴ Νόρα. Ἐδειχνε πὸς ἀγαποῦσε πολὺ τὰ παιδιὰ καὶ ἐχωριστὰ μάλιστα τὰ κορίτσια. Ἡ Μπέττυ καὶ ἡ Νόρα τοῦ ἀνταπεδίδαν τὴν ἀγάπην του καὶ μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία περιμέναν πάντα τὰ ἀπογεύματα πὸ θὰ τοὺς ἔδιναν τὴν ἄδεια νὰ διασχίσουν τὴν

πλατεῖα καὶ νὰ πᾶνε νὰ κάνουν σὺν καλοναθετραμμένα κοριτσάκια μιὰ ἐπίσκεψη στὸν ἡλικιωμένο φίλο τους. Ἡ ἐπίσκεψη αὐτὴ ἦταν πάντα πολὺ σύντομη, ὅπως ὁ ἐπισκέψης πὸ κά-
νουν οἱ μεγάλοι, γιὰτι ὁ μεγάλος φίλος τους ἦταν ἀρρωστος.

—Ὁ καὶμένος, ἔλεγε ἡ Μπέττυ μὲ συμπόνοια. Μὰς λέει πὸς τὸν διασκεδάζουμε. Κάνουμε ὅ,τι μπορούμε γιὰ νὰ τὸν διασκεδάσουμε χωρὶς φασαρῆς.

Ἡ Μπέττυ ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλα τὰ παιδιὰ κι' αὐτὴ διηθούνε τὴς ἀδελφές καὶ τοὺς ἀδελφοὺς της. Αὐτὴ ὠριζε ἀν ἦταν κατάλληλη ἡ ὥρα γιὰ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν κύριο ἀπὸ τὴς Ἰνδίας» νὰ τοὺς διηγηθῇ καμμιὰ ἀπὸ τὴς συναρπαστικὰς ἱστορίας του γιὰ τὴς χώρες τῆς Ζούγκλας καὶ τῶν ἐλεφάντων' αὐτὴ ἐνοιοθε πὸς ἀρχίζει ὁ ἀρρωστος νὰ κουράζεται, καὶ τότε παίρνει τ' ἀδέρφη της κι' ἐβραυσε ὅλα μαζὶ πατώντας στὴς μύτες τῶν ποδιῶν καὶ εἰδοποιούσαν τὸν Ράμ Ντάς πὸς ἔπρεπε νὰ πᾶν κοντὰ στὸν κύριό του. «Ὅλα τὰ παιδιὰ ἐλάτρευαν τὸν Ράμ Ντάς καὶ ἦταν μεγάλη ἡ λύπη τους πὸς ὁ μελαψὸς φίλός τους δὲν ἤξερε ὅςτε μιὰ λέξη ἐγγλέζικα κι' ἔτσι τοὺς στερούσε τὴς θαυμαστὰς ἱστορίας πὸς δίχως ἄλλο θὰ ἐγνώριζε. Στὴν πραγματικότητά τὸ «κύριος ἀπὸ τὴς Ἰνδίες» λεγόταν Κάρρισφορδ καὶ ἡ Μπέττυ τοῦ εἶχε διηγηθῇ τὴν παράδοξη συνάντησή τους μὲ τὸ «κοριτσάκι πὸς δὲν ἦτανε ζητιάννα». Ὁ κ. Κάρρισφορδ εἶχε δεῖξει μεγάλο ἐνδιαφέρον γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του εἶχε γίνει ἀκόμη μεγαλύτερο δταν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Ράμ Ντάς τὴ φυγῆ τῆς ἀγαπημένης του μαῖμους καὶ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Ἰνδοῦ στὴ σοφίτα τῆς μικρῆς. Ὁ Ράμ Ντάς τοῦ εἶχε περιγράψει μὲ τὰ πιὸ ζοφερά χρώματα τὴν ἀθλία δὴσ τῆς σοφίτας, τοὺς ἐξφτισμένους τῆς τοίχους, τὴ σπασμένη πολυθρόνα καὶ τὸ ἐλεεινὸ κρεβάτι.

—Καρμύκαελ, ἔλεγε ὁ κ. Κάρρισφορδ στὸν μπαμπά τῆς Μεγάλης Οἰκογένειας, ἀναρωτιέμαι πόσες παρῶμοιες σοφίτες θὰ βρίσκονται στὰ σπείτα τῆς πλατεῖας αὐτῆς καὶ πόσα δυστυχισμένα δουλάκια θὰ κοιμούνται ἐπάνω σὲ παράμοια σκινιδένια κρεβάτια, ἐνῶ ἐγὼ στριφογυρίζω δίχως νὰ βρῶ ἀνάπαυση μέσα στὰ πουπουλένια μαξιλάρια μου, πνιγμένος ἀπὸ τὸ βάρος τῆς περιουσίας αὐτῆς, πὸς κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος της δὲν εἶναι δική μου.

—Ἀγαπητέ μου φίλε, τοῦ ἀπαντούσε πρόσχαρὰ ὁ κ. Καρμύκαελ,

ἴσως ἀπὸ τὸν κάματο τῆς ἡμετέρας ἀρρωστίας, εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

«Ὁ κ. Καρμύκαελ εἶπε, νομίζεις, πὸς εἶναι δυνατόν τὸ ἄλλο παιδί, ἐκεῖνο εἶναι στὸ μυαλό μου νύχτα καὶ ἡμέρα, μὴν νὰ εἶναι καταδικασμένο σὲ μιὰ ζωὴ ὅμοια μὲ τῆς διηρητριούλας τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ;»

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
4^Η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Οἱ Ἕλληνες πανηγυρίζουν τὴν ἐθνικὴ αὐτὴ ἡμέρα. Τὴν πανηγυρίζω κι' ἐγὼ, κι' ἔχω δύο λόγους παραπάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἢ νὰ πῶ καλύτερα ἔχω κι' ἐγὼ τοὺς λόγους μου ὅπως ἕνας ἄλλος θῆκη τοὺς δικούς του. Γιὰτι κι' ὁ ἀγρότης εὐλογεῖ τὸ νέο καθιστὼς, κι' ὁ ἐργάτης κι' ὁ δούλος κι' ὁ πάλληλος κι' ὁ δλσ, γιὰ ὅλους ἐλαβέ σοφὰ καὶ στοργικὰ μέτρα, ο' ὅλους φάνηκε εὐεργετικὸ. Ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων, πνευματικὸς ἐργάτης, κι' ἀκόμα ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴ νεολαία, γιὰ τὰ παιδιὰ, σὺν παιδαγωγὸς ἀπὸ χρόνια, διορισμένος ἀπὸ τὴ Μητέρα τῶν παιδιῶν, τὴ Διὰπλκισ.

Λοιπὸν, τὸ καθιστὼς τῆς 4ης Αὐγούστου ὑποστήριξε πολὺ τὰ Γράμματα, τὴ Λογοτεχνία, τὴν Τέχνη, τὸ Θέατρο καὶ τοὺς ἐργάτας τους. Ἐκαμε πρᾶγματα πὸς δὲν τὰ εἶχα με ἴδει ἄλλοτε, ὅςτε φανταζόμαστε πὸς μπορούσε νὰ γίνονταν στὸν τόπο μας. Γιὰτι νομίζαμε πὸς εἶναι πολὺ φτωχὸς, ἐνῶ τὸ νέο καθιστὼς εἶδει πὸς εἶναι ἀρκετὰ πλούσιος καὶ μόνον ἡ θέληση εἶλεψε γιὰ νὰ ἐνισχυθῇ οἰκονομικὰ καὶ νὰ προαχθῇ κι' ἡ πνευματικὴ ζωὴ. Ἐπρόκεισε τὸ Βασιλικὸ Θέατρο μὲ ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ ὑψωθῇ σὲ ἴσρυμα ἕξιο τοῦ μεγάλου τοῦ προορισμοῦ. Ἰδρυσε καὶ Θέατρο Δουρικό, γιὰ τὸ ἀστεγο ὡς τὴν αἶψαν ἀνοργάνωτο ἑλληνικὸ Μελοδραμα. Ἐπιχορήγησε γενναῖα τὸ Θέατρο τῆς Μαρίας Κοτοπούλης πὸς εἶναι τὴν ἀστυλιανὴ καὶ εἶναι τὸν ἐπὶ πρὸς ἀπὸ τὸ Βασιλικὸ, πὸς γυρίζει ἀπὸ πόλη σὲ πόλη, ο' ἕλη τὴν Ἑλλάδα, δίνοντας ἐκλεκτὰς κι' ἐπιμελημένες παραστάσεις. Ἐκτίσε θερινὸ θέατρο στὴ Θεσσαλονίκη, γιὰ νὰ παίζῃ κι' ἐκεῖ κάθε καλοκαίρι ὁ θίασος τοῦ Βασιλικοῦ, καὶ κτίζει στὴν Ἀθῆνα ἕνα πελώριο ἀμφιθέατρο γιὰ νὰ παίζονται ἀρχαία δράματα, ἢ καὶ νεώτερα κλασσικά, ἱστορικά καὶ θεαματικά. Ἰδρυσε τὴ Στέγη Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν, ὅπου στεγάσθησαν οἱ λογοτέχνες κι' οἱ καλλιτέχνες. Ἰδρυσε τὰ ἐτήσια βραβεῖα τοῦ Κράτους, ἀπὸ 30.000 τὸ καθένα, γιὰ νὰ δίνονται στὰ καλύτερα λογοτεχνικὰ βιβλία ἢ θεατρικὰ ἔργα τοῦ χρόνου. Ἐκατομμύρια γιὰ δλ' αὐτὰ, πολλὰ ἑκατομμύρια. Πὸς βρέθησαν; Νὰ πὸς τὰ βρήκε ἡ θέ-

ληση κι' ἡ ἀγάπη, πὸς θὰ κάμη κι' ἄλλα πολλὰ. Γιὰτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως, ὁ κ. Ἰ. Μεταξάς, ἀγαπᾷ ἀληθινὰ τὰ Γράμματα καὶ τὴς Τέχνης. Εἶναι ἀκόμα καὶ δημοτικιστὴς, μὲλει στὴ δημοτικὴ, δταν θέλῃ νὰ τὸν ἐνηνόσῃ καὶ νὰ τὸν αἰστανθῇ τὸ ἀκροατήριό του, καί, πρῶτος αὐτὸς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες κυβερνήτες, ἐκήρυξε τὴν ἴσ ο τ ἰ μ ἰ α τῶν δύο γλωσσῶν, δημοτικῆς καὶ καθαρεύουσας, κι' ἔτσι εἴλεψαν—πολὺ σπουδαῖο κι' αὐτὸ—οἱ γλωσσικοὶ καυγάδες πὸς ἀσχημίζαν τὴν πνευματικὴν καὶ ζωὴ, κι' οἱ ἄγριες ἐκείνης ἐπιθέσεις τῶν γλωσσαμυντῶρων ἐναντίον τῶν δημοτικιστῶν, πὸς τοὺς ἐβρίζαν ἀθεούς, κομμουνιστὰς, προδότες, πληγωμένους ἀπὸ ξένες προπαγάνδες γιὰ νὰ καταστρέψουν τὴ γλώσσα καὶ τὸ ἔθνος!

Καὶ γιὰ τὴ νεολαία τί ἔκαμε τὸ καθιστὼς τῆς 4ης Αὐγούστου; Τὸ ξέρετε πολὺ καλά: τὴ διοργάνωσε, τὴ συσσωμάτωσε, τὴ ἔνωσε, τὴ

φρονιμάτισε, τὴν ἐνθουσίασε. Ἄλλοτε ἦταν ὁ Προσοκοπισμὸς, πολὺ καλὸς βέβαια κι' αὐτὸς, ἀλλὰ περιόρισμένος, προαιρετικὸς. Δὲν ἦταν πρόσκοποι ὅλα τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια, γιὰτι κανένας δὲν τὰ ὑποχρέωνε. Σήμερα εἶναι ἡ Νεολαία. Κι' ὅλα τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια, ἀνῆκουν σ' αὐτὴν, σὰ φαλαγγίτες, φαλαγγίτισσες, σκαπανεῖς, σκαπανίτισσες. Παίθαρχουν σ' ἕναν ἀρχηγὸ καὶ στὴν Πατρίδα. Παίρνουν μιὰ ἐθνικὴ ἀγωγή, διδάσκονται εἰδικὰ, ἐξασκούνται καὶ προετοιμάζονται γιὰ πολίτες καὶ πολιτίσσοες μὲ ἀληθινὸ πατριωτισμὸ. Εἶναι καθαντὸ τὸ μέλλον τῆς χώρας ἡ Νεολαία. Καὶ μὲ τὸν θεσμὸ αὐτὸ, πὸς σὲ τέσσερα χρόνια ἐδραϊώθηκε γιὰ πάντα, τὸ μέλλον τῆς χώρας προβλέπεται λαμπρό. Γιὰτι τὰ παιδιὰ τὰ κάνει ἀνθρώπους. Καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ ἀνθρώπους ἔχει ἀνάγκη ἡ χώρα μας, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη χώρα.

Σὰς ἀσπαζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙΤΣΟΣ Ο ΝΑΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

14. Ἐτσι λοιπὸν ὁ Κίτσος, ὁ νᾶνος μὲ τὴν καμπουρίτσα, διορίστηκε Γελωτοποιὸς τοῦ βασιλιᾶ Πάνιζαρου τοῦ πρώτου.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ὄλοι σχεδὸν οἱ βασιλιάδες εἶχαν κοντὰ τους κι' ἕναν ἀστεῖο, ὄχι πάντα καὶ νᾶνο, μὰ πάντα σχεδὸν καμπουρή, γιὰ νὰ τοὺς κάμη νὰ γελοῦν μὲ τᾶστέια του. Πὸς δὲν τὸ εἶχε συλλογισθῇ αὐτὸ πρῶτύτερα ὁ βασιλιάς Πάνιζαρος, παρὰ ἀφῆσε νὰ τὸν κυριέψῃ ἡ μεγαλοχλία; Καὶ πὸς δὲν τὸ εἶχαν συλλογισθῇ οἱ παλατιανοί, πὸς ἔπρεπε νὰ εἶναι τόσο ἀπὸ τὸν παραξενιὰ καὶ τοὺς θυμοὺς τοῦ ἀγέλαστου βασιλιᾶ;

Ἐδνυχὸς τὸ συλλογισθῆκε ὁ Κίτσος, πὸς ἔκρινε πὸς εἶχε ὄλα τὰ προσόντα τοῦ Γελωτοποιοῦ κι' ἦταν βέβαιος, πὸς ἄμα.. ἔδινε ἐξετάσεις, θὰ πετύχαινε καὶ θάπαιωνε τὴ θέση. Κι' εἶδαμ τί ἐπιτυχία εἶχε σ' αὐτὰς τὴς ἐξετάσεις. Τῶρα ὄλοι στὸ παλάτι εἶναι εὐχαριστημένοι: ὁ βασιλιάς πὸς γελᾷ ἀδιάκοπα, οἱ παλατιανοὶ πὸς γελοῦν ἐπίσης, καὶ πρὸ πάντων ὁ Κίτσος, πὸς φορεῖ μιὰ παραδελι κουδουνάτη στολή, τρώει καὶ πίνει καλά, καὶ δὲν κάνει βῆμα ἀπὸ τὸ πλάι τοῦ βασιλιᾶ. Μόνον ὁ δούκας Μημουάπτου δὲν εἶναι εὐχαριστημένος. Αὐτὸς τὸ φροσὰ καὶ δὲν κρῶνει ἐκεῖνο πὸς ἔπαθε ἀπὸ τὸν Κίτσο, καὶ τῶρα εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὸν βλέπῃ καθήμερα καὶ ν' ἀκούῃ τᾶστέια του πὸς τὸ φαίνονται σαλὰ. Ἄλλὰ τί νὰ κάμη! Νὰ τὰ βίλῃ μὲ τὸ Γελωτοποιό, φοβᾶται τὸ βασιλιά. Κι' ὑποφέρει βράζοντας... ἀπὸ μέσα του.

Ποῖς τοῦ φτᾶται: Ἄς μὴν ἦταν τόσο γελοῖος ὡςτε νὰ τὸν διαλέξῃ ὁ Κίτσος γιὰ τὴς ἐξετάσεις του.

(ΤΕΛΟΣ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΟΥΡΑΥΛΙ

Μ' ένα περίφημο σουραύλι θάπαιξε σήμερα ο Φώτης. Μ' ένα σουραύλι από πιξάρι, δουλεμένο με το σουγιά του, με τα ίδια του τα χέρια.

Μέρες και μέρες παιδεύτηκε για το σουραύλι αυτό. Καιρό παιδεύτηκε, το δούλεψε απ' το πρωί, απ' τα χαράματα και τα καταμεσημέρα με το λιοπύρι το δούλεψε, ως τη νύχτα.

Το καινούριο σουραύλι του Φώτη ήταν έτοιμο πιά, με τα πλουμίδια και τα σχέδιά του και τα χρώματα εν τάξει. Εκείνη μέλιστα η κατακόκκινη μαργαρίτα στο πλάι με τα κίτρινα φύλλα, φάνταζε πως και τί.

Ναι. Το σουραύλι ήταν έτοιμο. Κι' ο ήχος φεύγει, νά φεύγει. Έλαφρός, απαλός, ξεχύνεται δλόγυρα, τυλίγει τα πάντα, το γέρο-Μουργο, τα πεύκα, τα πρσβάτα, σκεπάζει τον αέρα και του τζιτζικα το τραγούδι.

Τέτοιο είναι το καινούργιο σουραύλι του Φώτη. Έτσι πετυχημένο. Κι' ο ήχος φεύγει γλυκός, ήμερώνουν τα πάντα, ήσυχάζουν. Τα πρσβάτα ξαπλώνονται στη σκιά των πεύκων που μοιάζει σαν πελώρια σκούρα δαντέλλα, πάνω στην ξερή γη. Ο Μουργός κουλουριάζεται πέρα στην άκρη, χώνει το κεφάλι στα σκέλια.

Κι' ο ήχος φεύγει. Είναι ένας πρωτόκουστος, ένας μαγεμένος ήχος. Τον παίρνει τ' αεράκι, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις φυσά. Από πευκάκι σε πευκάκι περνά ο ήχος, φθάνει ως άπανω στην κορφούλα, εκεί στο γήλοφο. Ύστερα σκουρπά πέρα δώθε, κι' βστερα χύνεται, κατακυλά στη λαγκαδιά, γλιστρά πάνω στο λιγοστό νεράκι, που μόλις-μόλις κυλά, περνά τις λυγαριές, τις καλαμιές, φθάνει στο πλατάνι, χώνεται στα φυλλώματα. Γίνεται ένα με το θρόβισμα των φύλλων, με το απαλότατο φλοιδίσμα του νερού, με το φύσημα του αέρα.

Ο Φώτης θάθελε ο ήχος να φύγει ακόμα, να φθάση ακόμα πιά πέρα κι' ακόμα να κυλήση. Και θα κυλήση ο ήχος, το ξέρει ο Φώτης, θα φθάση πέρα-πέρα μακριά. Θα προσπεράση τη σάνη και θα φθάση στο χωριό. Γιατι τάχα δε θα φθάση στο χωριό, αφού είναι ένας τέτοιος πρωτόκουστος, ένας μαγεμένος ήχος; Θα περάση το σοκκάκι το φαρδύ και την άκακια και τη βρύση και ύστερα πιά, εδκολο είναι...

Ο ήχος φθάνει στο σπίτι του Φώτη, γιατί είναι ένας ήχος δυνατός, πρωτόκουστος, από καινούργιο σουραύλι.

Η ξόπορτα δλάνοιχτη. Στο κατώφλι της η κυρούλα. Έπλεκε. Μα οι βελόνες της γλύστρησαν από τα χέρια, το κεφάλι έγερσε στον ώμο, τα μάτια κλείσανε. Κοιμάται τώρα. Η μητέρα όμως, που κάτι πολεμά στην κουζίνα, τον άκουσε τον ήχο.

— Ά! Είναι ο Φώτης, λέει. Είναι το σουραύλι του Φώτη. Το καινούργιο σουραύλι. Το τέλειωσε φαίνεται και παίζει τώρα.

Άφηνει τη δουλειά της η μητέρα, άφουγκράζεται κι' είναι κατευχαριστημένη.

Η Χρύσα στην άλλη έπαιζε με το κατοικάκι. Ού, έχει μεγαλώσει τώρα το κατοικάκι, μα ως τόσο παίζει ακόμα. Όχι όμως με τη μαννούλα του. Η μαννούλα, η Κανέλλα, είναι άρρωστη και κανείς δεν ξέρει τί νά έχη. Είναι έλο πλαγιάσμενη, δε σηκώνει το κεφάλι και δε θέλει νά φάη. Ήταν η πιό δημοφής, η πιό ζωηρή κατοικία του χωριού Καυμένη Κανέλλα! Άσπρη, με κανελιά στίγματα, το ένα της σκουλαρίκι κάτασπρο και το άλλο καφετί. Όμως το κατοικάκι είναι κατάμαυρο. Η Χρύσα τóχει βγάλει Μουντζουράκι.

Όλο παίζει, τρελλαινεται μαζί του, γι' αυτό και δεν άκουσε τη φλογέρα του Φώτη.

Κι' ο ήχος φεύγει. Είναι ένας πρωτόκουστος, ένας μαγεμένος ήχος. Τον παίρνει τ' αεράκι, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις φυσά. Από πευκάκι σε πευκάκι περνά ο ήχος, φθάνει ως άπανω στην κορφούλα, εκεί στο γήλοφο. Ύστερα σκουρπά πέρα δώθε, κι' βστερα χύνεται, κατακυλά στη λαγκαδιά, γλιστρά πάνω στο λιγοστό νεράκι, που μόλις-μόλις κυλά, περνά τις λυγαριές, τις καλαμιές, φθάνει στο πλατάνι, χώνεται στα φυλλώματα. Γίνεται ένα με το θρόβισμα των φύλλων, με το απαλότατο φλοιδίσμα του νερού, με το φύσημα του αέρα.

Όλο παίζει, τρελλαινεται μαζί του, γι' αυτό και δεν άκουσε τη φλογέρα του Φώτη.

Και ξαφνικά : — Όρα καλή σας, ακούγεται μια δυνατή φωνή.

Ό πατέρας ! Ήρθε ! Μπήκε στην αούη, γκραύκ, γκροούκ τα καρφιά των τσαρουχιών του πάνω στο λιθόστρωτο.

Πώς τα περάσατε ; Όλοι καλά ; Πάντα καλά ; λέει με δυνατή φωνή και το ταγάρι που κρατά ξεχειλίζει, είναι γεμάτο ποιδς ξέρει τί και τί.

Ό πατέρας άκούει άμέσως το σουραύλι. Άμέσως. Πριν ακόμα προφθάσει κανείς να του μιλήση, να τον καλωσορίση. Άκουμπισμένος στη μουριά, προσέχει.

Μπράβο ! φωνάζει. Μπράβο, Φώτη, μπράβο, το πέτυχες το σουραύλι.

Και τότε πιά έλοι μιλούν, καλωσορίζουν τον πατέρα, η μητέρα του παίρνει το ταγάρι από το χέρι, η Χρύσα τρέχει μέσα, έξω, σιάχει το τραπέζι, η γιαγιά φέρνει την κάτσαρόλα με το φαγητό, ο Σταύρος

πάει να τραβήξη κρασί από το βαρέλι κι' η θειά Σταύμω ανεβάζει δρασερό νεράκι από το πηγγάδι. Ό πατέρας λέει στο μεταξύ όλα τα νέα κι' η ώρα περνά, ο ήλιος πέφτει. Γέλια και χαρές γύρω από το τραπέζι. Είναι τόσο δημοφής τώρα στην αούη, τόσο δημοφής.

Παίρνει να μουχρώγγη. Μια σφήκα βρρρν, βρρν πετα έλοένα έδω γύρω, βρρν, βρρν.

Ό Φώτης άφηνει το σουραύλι, άνοίγει τα μάτια. Ούτε η αούη, ούτε τα λουλούδια της. Καταμεσήμερο. Ζέστη. Και κανείς από τους δικούς του. Γύρω τα πεύκα δεν ριχνουν πιά, παρ ά λιγοστή σκιά. Και μπροστά του απλώνεται άτέλειωτος ο κάμπος. Ζέστη. Τα πρσβάτα κοιμούνται. Ό Μουργός, με τη γλώσσα έξω, άνασαινει βαριά. Τί ζέστη ! Η γη είναι ξερή.

Ό Φώτης ξαναφέρνει στα χείλη το καινούργιο σουραύλι. Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

Ό θειά Σταύμω φωνάζει το γούτο της το Σταύρο, ν' άκούση κι' αυτός. — Άκου τί φωνή ! Άκου τί σουραύλι έφτιαξε ο Φώτης, λέει. Άκου να μάθης.

Ό Φωρούλα η γάτα είχε σκαρφαλώσει ψηλά στον τοίχο. Τη σκίαζε το αλγύκλημα. Ήταν δροσιά εκεί. Με μιάς όμως σηκώθηκε, πήδησε, έτρεξε, λούφαξε στην ποδιά της κυρούλας.

Ό πατέρας άκούει άμέσως το σουραύλι. Άμέσως. Πριν ακόμα προφθάσει κανείς να του μιλήση, να τον καλωσορίση. Άκουμπισμένος στη μουριά, προσέχει.

Μπράβο ! φωνάζει. Μπράβο, Φώτη, μπράβο, το πέτυχες το σουραύλι.

Και τότε πιά έλοι μιλούν, καλωσορίζουν τον πατέρα, η μητέρα του παίρνει το ταγάρι από το χέρι, η Χρύσα τρέχει μέσα, έξω, σιάχει το τραπέζι, η γιαγιά φέρνει την κάτσαρόλα με το φαγητό, ο Σταύρος

πάει να τραβήξη κρασί από το βαρέλι κι' η θειά Σταύμω ανεβάζει δρασερό νεράκι από το πηγγάδι. Ό πατέρας λέει στο μεταξύ όλα τα νέα κι' η ώρα περνά, ο ήλιος πέφτει. Γέλια και χαρές γύρω από το τραπέζι. Είναι τόσο δημοφής τώρα στην αούη, τόσο δημοφής.

Παίρνει να μουχρώγγη. Μια σφήκα βρρρν, βρρν πετα έλοένα έδω γύρω, βρρν, βρρν.

Ό Φώτης άφηνει το σουραύλι, άνοίγει τα μάτια. Ούτε η αούη, ούτε τα λουλούδια της. Καταμεσήμερο. Ζέστη. Και κανείς από τους δικούς του. Γύρω τα πεύκα δεν ριχνουν πιά, παρ ά λιγοστή σκιά. Και μπροστά του απλώνεται άτέλειωτος ο κάμπος. Ζέστη. Τα πρσβάτα κοιμούνται. Ό Μουργός, με τη γλώσσα έξω, άνασαινει βαριά. Τί ζέστη ! Η γη είναι ξερή.

Ό Φώτης ξαναφέρνει στα χείλη το καινούργιο σουραύλι. Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

πάει να τραβήξη κρασί από το βαρέλι κι' η θειά Σταύμω ανεβάζει δρασερό νεράκι από το πηγγάδι. Ό πατέρας λέει στο μεταξύ όλα τα νέα κι' η ώρα περνά, ο ήλιος πέφτει. Γέλια και χαρές γύρω από το τραπέζι. Είναι τόσο δημοφής τώρα στην αούη, τόσο δημοφής.

Παίρνει να μουχρώγγη. Μια σφήκα βρρρν, βρρν πετα έλοένα έδω γύρω, βρρν, βρρν.

Ό Φώτης άφηνει το σουραύλι, άνοίγει τα μάτια. Ούτε η αούη, ούτε τα λουλούδια της. Καταμεσήμερο. Ζέστη. Και κανείς από τους δικούς του. Γύρω τα πεύκα δεν ριχνουν πιά, παρ ά λιγοστή σκιά. Και μπροστά του απλώνεται άτέλειωτος ο κάμπος. Ζέστη. Τα πρσβάτα κοιμούνται. Ό Μουργός, με τη γλώσσα έξω, άνασαινει βαριά. Τί ζέστη ! Η γη είναι ξερή.

Ό Φώτης ξαναφέρνει στα χείλη το καινούργιο σουραύλι. Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

Κι' ο ήχος φεύγει πάλι, απαλά, γλυκά, σαν μαζεμένος φεύγει, με το αεράκι άνακατεύεται, αυτό το ζεστό αεράκι, που μόλις-μόλις φυσά, και με το τζιτζικα το τραγούδι.

πόδ της τóφερε μιά μέρα σ' ένα καλαθάκι. Τί χαριτωμένο πούτανε ! Άς τó λέγανε οι άλλοι φωφάγοτα. Άκουξ προσβολή ! Η Φροσούλα πότε της, μα ποτέ της, δεν είχε δη τέτοιο ώραίο ζώακι. Με τέτοιες σκερτσόζικες σκουρρες ραβδώσεις σε γκριζοκάτανο φόντο. Με πιτσιλιωτή κοιλίτσα και μεγάλη πράσινα μάτια. Τιγάκι σωστό. Δεν δυσκολεύτηκε να τó βρη τόνομα.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑΣ (ΙΔΕ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 322)

ΑΡΙΘ. ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟ ΜΥΣΤΙΚΑ ΟΜΟΙΑ Σ ΕΥΘΥΜΙΟΝ 79ΤΡΙΣ ΤΟΤΟΣ ΔΙΑΜΟΝΗΣ Σ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ

ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ Κιρ. Μεγάλη Τάξης, Α' Βραβεύον

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟΜΟΣ 46 1939

Έδω μπαίνει μιά εικόνα κάποιου από τα περιεχόμενα στον τόμο μυστορήματα

ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΤΟΜΟΥ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» Πλοίαρχος Νέμος, Μεγάλη Τάξης, Β' Βραβεύον

Πέρασε κανένας μήνας αρκετά ήσυχα. Ό Τίγρης μεγάλωνε καταπληκτικά. Τα πόδια του μακρύνανε δυσανάλογα. Η Φροσούλα ξεκαρδίζόταν στα γέλια, άμα τον έδλεπε να κινή τεράστιους πήδους και να πέφτη ξαφνικά πάνω στα πόδια της Μάρινας. Μα δεν ήτανε μονάχα αυτό. Έβρισκε ακόμα πολύ ενδιαφέρον να σκαρφαλώνη στα τραπέζια, στους μπουφέδες, στο τζάκι. Άμα τον διώχνανε από κει, συνέχιζε την εξάσκηση πάνω στα στόρια. Τα άραϊα κι' εδτυχως στερεώτατα στόρια πουχει πλέξει η Γιαγιά. Άμα εύρισκε συρτάρι η ντουλάπι άνοικτό έννοιθε άκατανίκητη επιθυμία να χωθή μέσα. Με μιά λέξη είχε γίνει άνυπεφόρος.

Έίναι κλέφτικο σόϊ, συμπέρανε η θειά Κατίνα. Χμ ! χμ ! έκαιμε η μαμά, άμα είναι έτοιμο !... κι' έδειξε την πόρτα. (Άκολουθεϊ)

Από την πρώτη μέρα ο Τίγρης κατάλαβε ποιόν είχε φίλο και προστάτη στο σπίτι. Όλο άνάμεσα στα πόδια της Φροσούλας βρισκότανε. Και παίζανε, τρέγανε, πηδούσανε, τί δεν κάνανε. Η Φροσούλα τον τύλιγε σε διάφορα κουρέλια και τον έσερνε στο καρροτάκι της κούκλας της. Εκείνος καμαρωτός, την άφηνε να τον κινή ετι θέλει, με κάθε έμπιστοσύνη.

Πέρασε κανένας μήνας αρκετά ήσυχα. Ό Τίγρης μεγάλωνε καταπληκτικά. Τα πόδια του μακρύνανε δυσανάλογα. Η Φροσούλα ξεκαρδίζόταν στα γέλια, άμα τον έδλεπε να κινή τεράστιους πήδους και να πέφτη ξαφνικά πάνω στα πόδια της Μάρινας. Μα δεν ήτανε μονάχα αυτό. Έβρισκε ακόμα πολύ ενδιαφέρον να σκαρφαλώνη στα τραπέζια, στους μπουφέδες, στο τζάκι. Άμα τον διώχνανε από κει, συνέχιζε την εξάσκηση πάνω στα στόρια. Τα άραϊα κι' εδτυχως στερεώτατα στόρια πουχει πλέξει η Γιαγιά. Άμα εύρισκε συρτάρι η ντουλάπι άνοικτό έννοιθε άκατανίκητη επιθυμία να χωθή μέσα. Με μιά λέξη είχε γίνει άνυπεφόρος.

Έίναι κλέφτικο σόϊ, συμπέρανε η θειά Κατίνα. Χμ ! χμ ! έκαιμε η μαμά, άμα είναι έτοιμο !... κι' έδειξε την πόρτα. (Άκολουθεϊ)

Από την πρώτη μέρα ο Τίγρης κατάλαβε ποιόν είχε φίλο και προστάτη στο σπίτι. Όλο άνάμεσα στα πόδια της Φροσούλας βρισκότανε. Και παίζανε, τρέγανε, πηδούσανε, τί δεν κάνανε. Η Φροσούλα τον τύλιγε σε διάφορα κουρέλια και τον έσερνε στο καρροτάκι της κούκλας της. Εκείνος καμαρωτός, την άφηνε να τον κινή ετι θέλει, με κάθε έμπιστοσύνη.

Πέρασε κανένας μήνας αρκετά ήσυχα. Ό Τίγρης μεγάλωνε καταπληκτικά. Τα πόδια του μακρύνανε δυσανάλογα. Η Φροσούλα ξεκαρδίζόταν στα γέλια, άμα τον έδλεπε να κινή τεράστιους πήδους και να πέφτη ξαφνικά πάνω στα πόδια της Μάρινας. Μα δεν ήτανε μονάχα αυτό. Έβρισκε ακόμα πολύ ενδιαφέρον να σκαρφαλώνη στα τραπέζια, στους μπουφέδες, στο τζάκι. Άμα τον διώχνανε από κει, συνέχιζε την εξάσκηση πάνω στα στόρια. Τα άραϊα κι' εδτυχως στερεώτατα στόρια πουχει πλέξει η Γιαγιά. Άμα εύρισκε συρτάρι η ντουλάπι άνοικτό έννοιθε άκατανίκητη επιθυμία να χωθή μέσα. Με μιά λέξη είχε γίνει άνυπεφόρος.

Έίναι κλέφτικο σόϊ, συμπέρανε η θειά Κατίνα. Χμ ! χμ ! έκαιμε η μαμά, άμα είναι έτοιμο !... κι' έδειξε την πόρτα. (Άκολουθεϊ)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Τέλος ή νέα στάθηκε σ' ένα σκοκάκι, έσπρωξε μια χαμηλή πόρτα, και μπήκε σε μια μικρή τετράγωνη αψίδα που σε μια άκρη της φαινόταν ένα σπιτάκι χαμηλό και σκοτεινό.

Πίσω απ' τή νέα μπήκαν και τα τρία παιδιά.

Στήν αρχή ο Γιάννης δεν μπορούσε να δει τίποτε απ' το σκοτάδι, αλλά λίγο-λίγο τα μάτια του συνείθισαν κ' έτσι μπόρεσε να διακρίνει, στήν απέναντι γωνιά, πολλά πράγματα ριγμένα το ένα επάνω στ' άλλο, άσκιιά γεμάτα και άσκιιά άδεια, ξύλινα πιάτα και δοχεία πήλινα, κόκκαλα, πορτοκαλόφλοδες, φλωύδες από όσπρια, και πάνω σ' ελα αυτά, χιλιάδες μύγες που άκούονταν το βούισμά τους καθώς πετούσαν.

Η νέα άκούμπησε τον Φραγκίσκο σ' ένα παραθύρακι σκαμμένο μέσα στον τοίχο και που για μπερτό είχε ένα κουρελιασμένο ύφασμα. Ύστερα μπήκε στο διπλανό δωμάτιο κ' έφερε ψωμί και φρέσκους χουρμάδες και τους έδωσε στον Μιχαλάκη και τον Φραγκίσκο όπου έρχισαν να τους τρών με μεγάλη όρεξη.

Τρεις σκιές φάινονταν να κινούνται μέσ' στο χαμώγι εκείνο. Οι σκιές μιας γυναίκας ηλικιωμένης και δύο παιδιών. Το ένα, το άγέρι, φορούσε μόνο ένα μπουργούκι κ' έφα ποικιλίσο· τέ κοριτσάκι φορούσε ένα κίτρινο φόρεμα με μαύρες ρίγες.

Τα τρία παιδιά πήγαν τότε κοντά στους τρεις ξένους και τους κοίταξαν με περιέργεια, ενώ ή ηλικιωμένη γυναίκα έμάλλωνε την καλή νέα λέγοντάς της πικρά λόγια. Μέσα στα όσα της έλεγε άκούονταν συχνά οι λέξεις: Ουρίδα και Άλη Βέν Άμάρ.

Ο Γιάννης σκέφθηκε πως ή κακιά εκείνη γρια θά έμάλλωνε τή νέα, που βέβαια θά την έλεγε Ουρίδα, γιατί έφερε τα τέτα παιδιά σπύτι τους και την έφοβέριζε πως θά θυμώσει ή νοικοκύρης, που τό δίχως άλλο θά ήταν ή Άλη Βέν Άμάρ.

Άλλά και ή τόσο γλυκαία Ουρίδα δεν έχανε τον καιρό της. Άπαυτοσε στή γρια στον ίδιο τόνο, έφώναζε όπως κ' εκείνη κ' έτσι το σπύτι είχε άναστατωθή από τής άγριες φωνές των δύο γυναικών. Ο Γιάννης και ή Μιχαλάκης μάλιστα είχαν άρχίσει ν' άνησυχούν γιατί δεν ήξεραν που θά τέλειωνε τό πράγμα.

Άπ' τα πολλά, ή γρια που θυ-

μωνε τόσο εύκολα, πήγε στο διπλανό δωμάτιο όπου σε λίγο πήγε και ή Ουρίδα με τα δυο μικρά.

Όταν ο Γιάννης και ή Μιχαλάκης έμειναν μονάχοι, κάθισαν κοντά στο Φραγκίσκο που κοιμόταν και κοιμήθηκαν ήσυχα κ' αυτοί.

Ύστερα από μερικώς ώρες, σαν ή Γιάννης ξύπνησε, προσπαθούσε να θυμηθή που ήταν και πως βρέθηκε στή σκοτεινή εκείνη τρώγλη.

Στήν αρχή του φαινόταν πως κοιμώταν άκόμη και πως όνειρευόταν.

Πρέπει να πούμε πως στο μεταξύ είχε νυχτώσει και πως ή τρώγλη εκείνη είχε πάρει άλλόκοτα βερίά, καθώς σε μια γωνιά της έφεγγε ένα λυχνάρι, που έτσιτσιριζε κ' έκάπνιζε

«Ο Άλης Βέν Άμάρ τους άρκαζε και τους έβγαλε έξω...»

και τό φως του έτρεμε ολόένα.

Η γρια καθισμένη σε μια γωνιά γύριζε τον χειρόμυλο και άλεθε σιτάρι. Μια άλλη γυναίκα, μαύρη κ' αυτή, καθισμένη κοντά στή γρια και φορώντας κέκκινα και πράσινα κουρέλια, έτοιμαζε με τα χοντρά της χέρια τό κουσκούς. Κάποτε κάποτε άφήνοντας τή δουλειά της, φυσούσε μ' όλη της τή δύναμη τα κάρθινα που έκαιγαν κατά γής μέσ' τή μέση της κάμαρας.

Η Ουρίδα και τα δυο μικρά άραπάκια κοίταξαν όλην αυτή την έτοιμασία του φαγητού χωρίς να κάνουν τίποτε.

Τελευταία απ' όλα ή Γιάννης είδε στα σκοτεινά, όλιγα βήματα μακριά του, το πελώριο κορμί ενός Άραβα που καθόταν κατά γής πάνω σ' ένα ψαθί κ' έκάπνιζε χωρίς να μιλάη.

Σύννεφα καπνού έβγαίναν απ' τό

στόμα του και τον έσκέπαζαν ολόκληρο.

Ο Γιάννης κατάλαβε πως ή γρια και ή Ουρίδα είχαν πάλι άγαπήσει. Ο μόνος κρότος που άκούονταν ήταν τό τσιτσιρίσιμα του λυχναριού και τό γύρισμα του χειρόμυλου.

Κανείς δεν φαινόταν να προσέχει τα τρία άδέλφια.

Γι' αυτό κ' ή Γιάννης μένοντας άκούνητος μπορούσε να παρατηρή τήν τόσο περιέργη εκείνη εικόνα.

Όταν τό κουσκούς έγινε, ή μαύρη πήρε τό πήλινο δοχείο και τό άξειασε σε μια μεγάλη στρογγυλή ξύλινη πινατέλλα, που την έβαλε μπρός στον Άλη Βέν Άμάρ. Ο άρχηγός τής οικογενείας χωρίς να τον νοιάζει καθόλου για τους άλλους, άρχισε να παίρνει με τα δάχτυλά του τό φαί από τήν πινατέλλα και να κάνη τό κουσκούς βιάλους τους όποιους ύστερα έτρωγε με πολλή όρεξη. Έτσι πήγε τό πράγμα ως που χόρτασε κ' έσπρωξε τήν πινατέλλα από μπροστά του. Από κει πήρε ένα μικρό άτσι γεμάτο νερό κ' άφου τό κατέβασε ολόκληρο, άρχισε πάλι τό κάπνισμά του χωρίς να βγάλη λέξη.

Όταν ή Άλης Βέν Άμάρ έκανε όλα αυτά, τότε μονάχα ή χαριτωμένη Ουρίδα πήγε κοντά στήν πινατέλλα κ' έκάθησε κατά γής. Το ίδιο έκανε και τό κοριτσάκι με τό κίτρινο φόρεμα και ή άδελφός του. Μόλις όμως ή Ουρίδα άπλωσε τό χέρι της στο φαγητό, ή Άλης Βέν Άμάρ σηκώθηκε άμέσως να ιδει αν τα τρία παιδιά κοιμόνταν άκόμη.

Όταν είδε τό Γιάννη να έχει άνοιχτά τα μάτια του, τοόκανε νόημα να ξυπνήση και τ' άδέλφια του και να πάν να καθήσουν κ' αυτά να φάν κουσκούς.

Φυσικά τα παιδιά δεν περίμεναν δεύτερη πρόσκληση, γιατί τα έβέριζε ή πείνα. Έπειτα τό κουσκούς δεν ήταν φαγητό άνοστο για να μην τους άρέση. Είναι μικροί βάλιο από ζυμάρη και χοντρά άλεύρι που τό βράζουν σε ζουμί από κρέας. Ένα μόνο κακό έχει πως είναι λίγο βαρπ για τό στομάχι. Γι' αυτό κ' ή Φραγκίσκος που, έπειδή πεινοσος, έφαγε βιαστικά, αισθάνθηκε βάρος και στενοχώρια. Ο Γιάννης τον είδε πως έγινε κατακόκκινος και πως τον κοίταζε με άγωνία.

Έδιτωώς δυι τον είδε και ή Ουρίδα, που όλη της τήν προσοχή τήν είχε δοσμένη στα παιδιά, κατάλαβε τί συμβαίνει και του έδωσε άμέσως ένα μικρό τενεκεδένιο δοχείο να πιη. (Άκολουθεί)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΛΑΜΜΑΤΑ

Η ΘΛΙΒΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

Τώρα και πολλά, πολλά χρόνια ζούσαν στήν Κεντρική Άφρική ή ελέφαντας Άμπινάκου και ή ιπποπόταμος Γκεμπό. Τα δυο αυτά παχύδερμα, παρ' όλο τους τό χόντρος είχαν μια πολύ τρυφερή και εδαίσθητη καρδιά και ήταν οι καλύτεροι φίλοι του κόσμου. Ζούσαν και οι δυο τους ήρεμοι κ' εύτυχισμένοι: ή ένας σ' ένα ξερωτο του δάσους κ' ή άλλος σε μια άμμουδερή όχθη του ποταμού.

Κάθε μέρα που κατέβαινε ή Άμπινάκου στο ποτάμι για να πιη νερό έβρισκε εύκαιρία να πη δυο κουβεντοήλες με τό φίλο του τό Γκεμπό. Και ή ιπποπόταμος πάλι έβγαине τότε πότε από τή λάσπη όπου ήταν χωμένος ως τό λαιμό για να προσίεται, κ' ανέβαινε με τα κοντόχοντρα ποδάρια του τό μονοπάτι που όδηγούσε στο δάσος, για να πάη να πη μια καλημέρα στο φίλο του. Και κάθε φορά που ένας από τους δυο τους έκανε έπιδρομή στις καλλιεργειές των ανθρώπων, θά φύλαγε πάντοτε τον καλύτερο μεζε, είτε ένα τσαμπι μπανάνες, είτε μια άγκυλιά ζαχαροκάλαμα, για να τα φέρη στο φίλο του.

Τέλος πάντων τίποτε δεν μπορούσε να χαλάση τή φιλία τους, όπου μια μέρα, ή Λογχοζ ή χελώνα, — μια φοβερή κοισομπόλα, τό χειρότερο λαδίκο τής γειτονιάς — πήγε και βρήκε τον ελέφαντα και, παίρνοντας ένα ύφος πολύ περιέργο, του ψιθύρισε σ' αυτό:

— Ω, Άμπινάκου, τί καλός, τί δυνατός, τί μεγάλος που είσαι! Φυλάξου όμως, φυλάξου, γιατί θέλουν τό κακό σου. Έμαθα πως ή Γκεμπό, ή ιπποπόταμος φανέρωσε σ' έναν κυνηγό τό κρυψόγειτό σου. Γι' αυτό σε συμβουλεύω, κοίταξε γρήγορα ν' άλλάξης κατοικία για να σώσης τή ζωή σου.

— Τι λές! φώναζε ή ελέφαντας σηκώνοντας ψηλά τήν προδοσιδά του από θυμό. Ο Γκεμπό με πρόδωσε έμένα:

— Ναι, ναι, έκανε με θλιμμένη φωνή ή χελώνα. Πρόσεχε όμως, μην αφήσης τό θυμό σου να σε παρασύρη σε καμιά άνοησία. Φυλάξου, κούφου. Εγώ τώρα θά κατεβώ στο ποτάμι να ιδω μήπως αυτός ή δόλιος φίλος σου σου στήνει καμιά άλλη παγίδα.

Και με τα λόγια αυτά ή έλεεινή ή χελώνα έκάλπασε με όλη της τή γρηγοράδα προς τό μέρος του ποταμού και βρήκε τό Γκεμπό που μόλις είχε ξυπνήσει από τό μεσημεριάτικό του ύπναιχο.

— Ω βασιλιά του ποταμού, φώναζε, ξέρεις πως κινδυνεύει ή ζωή σου; Ο Άμπινάκου παλάβωσε και έχει σκοπό να σε σκοτώση μόλις βγής έξω από τό νερό. Στέκεται και σε παραφυλάει. Σε έξορκίζω, μείνε στή μέση του ποταμού και μη βγαίνεις καθόλου έξω.

Τρεις μέρες και τρεις νύχτες ή ε-

Τρεις μέρες να τραβή από τό ένα μέρος ένας ελέφαντας...

λέφαντας έμεινε ζαρωμένος πίσω από τον κορμό ενός πελώριου βασθαβ και ή ιπποπόταμος κολυμπούσε επάνω - κάτω στο ποτάμι, δίχως να τολμάη να κοιταξη κειν κατά τή στεριά. Και οι δυο τους φλεγόνταν από τό μίσος που ένοιωθαν ή ένας για τον άλλον κ' έτρεμαν με όλο τους τό βαρος των 2.500 κιλών.

Ένα πρωί ή χελώνα, που έπισκεπτόταν τακτικά πότε τον ένα πότε τον άλλον και γελοούσε κάτω από τα μουστάκια της όσο έβλεπε πόσο έπιαναν τα λόγια της, ένα πρωί λοιπόν ή Λογχοζ φαρτώθηκε μια κουλούρα χοντρά σκονί, κάτω από τή μασχάλη της και πήγε να βρη τον ελέφαντα.

— Έλα μαζί μου σιγά σιγά στήν άκροποταμιά, το λέει, κ' εκεί θ' άκούσης όλα όσα σου ψέλνει ή Γκεμπό.

Ο ελέφαντας τήν άκολούθησε και κρύφτηκε πίσω από ένα θάμνο. Τότε ή χελώνα κατάρρε να περζοξη από τό λαιμό του τή θηλεία που βρισκόταν στήν άκρη του σχοινού, κ' ύστερα, παίρνοντας τήν άλλην

άκρη πήγε κολυμπώντας και τήν πέρασε από τό λαιμό του Ιπποποτάμου που κοιμόταν άνυπόπτος στή μέση του ποταμού κ' ύστερα κρυφά-κρυφά έφυγε.

Ο ελέφαντας περίμενε ν' άκούση τίποτε, περίμενε να δη τή χελώνα να γυρίξη πίσω, μα άδικα. Στο τέλος, βαρέθηκε και αποφάσισε να γυρίση πίσω. Μα μόλις σηκώθηκε τράβηξε τό σχοινί και μαζί μ' αυτό έσγαλε μονομιάς τον Γκεμπό έξω στήν άκροποταμιά.

Ο Ιπποπόταμος μόλις άντίκρυσε ξαφνικά μπροστά του τον παλιό του φίλο, τρομοκρατήθηκε και τραβήχτηκε με τόση βία προς τό πίσω, ώστε ή ελέφαντας άναγκάστηκε να στηριχθή με όλη της τή δύναμη στα τέσσερά του πόδια για να μην παρασυρθή στο ποτάμι. Βλέποντας όμως τή φοβερή όψη του Γκεμπό τρομοκρατήθηκε και αυτός και θέλησε να καταφύγη προς τό δάσος και τράβηξε τό σχοινί μ' όλη της τή δύναμή του.

Αυτός ή άγώνας κράτησε τρεις μέρες και τρεις νύχτες και στο τέλος και ή ελέφαντας και ή ιπποπόταμος, όλοτελα άποκαμωμένοι έπεσαν και οι δυο τους νεκροί.

Θέλετε τώρα να μάτε και τό επιμύθιο αυτής τής ιστορίας; Το παλιό άφρικανικό βιβλίο όπου τή διάβασα βάζει για επιμύθιο: «Μην πιστεύετε τόσο εύκολα ό,τι σας λένε».

Κι' από τό άλλο ένας Ιπποπόταμος!

Όστόσο εγώ βγάλω ένα άλλο επιμύθιο: πως στή χώρα των άραπάδων τα σχοινιά είναι πολύ πιο γερά από τα δικά μας. Για φαντασθήτε! τρεις όλόκληρες ήμέρες να τραβή από τό ένα μέρος ένας ελέφαντας κ' από τό άλλο ένας Ιπποπόταμος και τό σχοινί να μη σπάση!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΚΟΥΖΙΝΑ ΕΝΑΕΡΙΑ

Τα μεγάλα αεροπλάνα που έκτε- λουν υπερπόντιες πτήσεις και πε- τοούν από τη μία ήπειρο στην άλλη...

ρούς της—μ' όλο που οι περισσότε- ροι Αμερικανοί μάγιστροι είναι άρα- πάδες...

Έτσι το αυγό εβράστηκε σύμψω- να με δλους τους κανόνες της φυσι- κής και δλοι έμειναν ευχαριστήμενοι.

ΕΝΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Κι' αφού βρισκόμαστε στην Αμε- ρική, ως μέινουμε εκεί, ή μάλλον

ως κατεδουμ από τ' αεροπλάνο κι' ως πάμε στο Πίτσμπουργκ της Παιουθλβανίας...

σοφός, φεύγουν μαζί με τα δάκρυα δλες οι τοξίνες απ' τόν οργανισμό...

τιέρα της μαμάς, να τρώτε το γλυκό που ήταν φυλαγμένο στο μπουφέ...

Όσο εγώ υποστηρίζω περι- σσότερο την άλλη άποψη, πώς το κα- λύτερο πράγμα για την υγεία είναι...

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΤΩΝ ΠΕΛΑΡΓΩΝ...

Είναι το Νιτρέγγμπο της Βουλγα- ρίας, όπου εκτός από τους 3000 άν- θρώπου έχουν εγκατασταθή σαν μόνι- μοι κάτοικοι και 200 πελαργοί.

Οι πελαργοί αυτοί είχαν τόσο κα- λομάθη, ώστε δεν έφρευαν πιά ούτε το χειμώνα, μα ζούσαν στους σταύ- λους και στ' αχούρια και τρέφονταν με τα έντερα και τα πλεμόνια που τους πετούσαν οι χασάπηδες.

Τώρα όμως, με την καθιέρωση της άκρεοφαγίας και στη Βουλγαρία, οι πελαργοί τα βρήκαν σκούρα...

Όσο και αν Πάμπη και κάθε Σάδδατο το ξέρουν και κάνουν ούρα μαζί με τους ανθρώπους στα κρεο- πωλεία, περιμένοντας να πάρουν κι' αυτοί τη μερίδα τους.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΕΙΚΟΝΑ

Μάγνο, γλυκό το δειλινό, καλοκαιριάτικη εσπέρα, κεί πέρα κατά το βουνό ήχοιογει βοσκού φλογέρα.

Τα πρόβατα βόσκουν χορτάρι, ο βλάχος στο δέντρο άκουμπά πιά κάτω άνάφτ' ένα λυχνάρι, νά, τ' άλογάκι του ζευγά.

Στο λάφο το φεγγάρι σπάζει, δυο τρία παιδιά λογαμαζούν, βραχμόφωνα ο γκιώνης κράζει κι' οι λαγκαδιές άνκιλαλούν

Οι χωρικοί άποσταμένοι στέκουν στο δρόμο και μιλούν, ένας παπός άργιοθαβαίνει, σκύφουν, το χέρι του φιλούν

Κανείς τώρα δεν άνασαινα βαθειά κοιμάτ' ή έγραιτά και στ' όνειρό της περιμένει να μπή στο έργο, στη δουλειά.

Διαβάτης [B]

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΧΑΡΑ

Την περίμενα μέρα με τη μέρα την τριανταφυλλοφόροταη κοπέλα. Πρόσμε- να πότε θα δώ τόν άέρα να δονιέται από τόν καλμό που θα τοδιδναν φτε- ροβγες χελιδονιών...

24 το ο Μ ά ρ τ η.

Μόλις χάραξε που ξύπνησα και βγή- κα στην ταράτσα. Τ' άεράκι μ' έλουσε μ' άλαφρές άνατριχίλες...

Η αύγη—μεγάλο όνειρο τριαντάφυ- λου που όνειρεύτηγεν ο ούρανός... Σ' ευ- χαριστώ, Θεέ μου, που μου χάρισες αυτή την αύγη...

10 το ο Α π ρ ί λ η.

Άπόψε, κατά το δειλί, είχα μι άνα- πάντεχη χαρά. Ένα μικρό περίπατο μ' αυτοκίνητο ως έξω.

Άστρας Γιάρος [B]

ΒΓΗΚΑΝ Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Πολλά παιδιά έχουν μαζευτεί έξω από το γραφείο του σχολείου μου, περιμέ- νοντας τ' αποτελέσματα...

Σε λιγάκι, να ο διαυθυντής μ' ένα χαρτί στο χέρι βγαίνει από την πόρτα του γραφείου του...

Ο άγγελος αυτός της χαράς και της λύτης έτοποθετήθηκε μέσα στον ύλο- φρακτο πίνακα, και τα παιδιά μαζεμέ- να κάτω από αυτόν, με την άγωνία ζωογραφισμένη στα πρόσωπά των...

292ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Δύσεις των Πνευματικών Άσκησέων αϊ όποιαι θα δημοσιευθούν εις τή φυλ- λάδια «Διαπάλασος» από του σημερι- ού μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1940.

Γίνονται τρεις Διαγωνισμοί Δύσεων τού έτος, ένας κάθε τετραμηνία. Ώστα ο 292ος που προκηρύσσεται σήμερα έί- ναι της Γ' Τετραμηνίας του 1940, ήτοι Αβγούστου, Σεπτεμβρίου, Οκτωβρίου και Νοεμβρίου.

Οι διαγωνιζόμενοι διαίρουονται εις δύο τάξεις, τήν Μεγάλην, από 15 έτών και άνω και τήν Μικρήν, από 14 έτών και κάτω.

Οι άλλοι όροι μένον οι ίδιοι όπως τους έχει ο Όδηγός. Ο κυριότερος έί- ναι ότι οι λύσεις πρέπει να γραφονται στο ιδιαίτερο χαρτί των Δύσεων ή λυ- σάχαρτα που πωλείται στο γραφείο μου. Όποιος θέλει λοιπόν να διαγωνισθί, πρέπει πρώτα ναγοράσθι δυο δεσμίδες νέτοιο χαρτί...

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[1^η Δεσφύλλου από 35 φυλ. 1939]

Δέν είμαι καθόλου δυσαρεστημένη. Ο Διαγωνισμός αυτός, αν και πρώτος στο είδος του, έδωσε αρκετά καλά πράγματα, που άλλωστε τα περίμενα, γιατί ήξερα το ζωγραφικό και διακοσμητικό ταλέντο πολλών μου παιδιών από άλλους παρεμφερείς διαγωνισμούς—Ζωγραφικής, Καλλιγραφίας—καθώς κι' από τα σκίτσα που μου έσταλναν για τη Σελίδα. Είχα ζητήσει ένα σχέδιο εξωφύλλου για Τόμο μου, κι' ένα σχέδιο εξωφύλλου για τετράδιο, ή Δεύκομα, Μικράν Μυστικόν. Κι' από 25 που έλαβα, τα μισά τουλάχιστο είναι καλά, και τέσσερα-πέντε τόσο πολύ, ώστε να μπορούσα και να τα χρησιμοποιήσω.

ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ Γκάλικ, Μεγάλη Τάξη, Β' Βραβεύον

για όλα. Και θα περιγραφω στα καλύτερα, για να πω προπάντων τις ελλείψεις τους. Στην Μικρή Τάξη, γιατί π.χ. δεν παίρνω Α' Βραβείο τό τόσο καλοσχεδιασμένο και με όμοια γράμματα εξωφύλλο Τόμου του Μυηχάουζεν; Είναι παραφορτωμένα κοσμήματα. Το ήθελα πιο απλό, πιο λιτό. Της Μικρούλας Ντόρις, με τις κολλόνες και το βρωμό στην κορυφή μιάς σκάλας με 60 σκαλιά, είναι βέβαια αλλοούστερο, αλλά μοιάζει αρχιτεκτονικό, γεωμετρικό, και ο τίτλος «Διάπλασις τών Παίδων μέσα στους καινούς του βρωμού, είναι πολύ μικρός. Επίσης δεν μπορούσα να καταλάβω τί σημαίνουν τα διακοσμητικά κεφάλαια σκυλιών στο άλλοστε καλά σχεδιασμένο εξωφύλλο της Μαϊμουδίτσας, κι' ή βαρκούλα με τό καυτό σέβη του άρχαίου καλαίσθητου εξωφύλλου του Σκουριανόπουλου. Της Μόνας Αίρας όμως έχει άνθη σε πολύ καλή διάταξη και τεχνικά καμωμένα γι' αυτό τό βραβείο. Του Κότσουφα τό εξωφύλλο Τόμου στή μέση του έπάνω μαιάνδρου έχει ένα μικρό και πολύ άτυχημένο σκίτσο του κ. Παπαδοπούλου' μόνο γι' αυτό του δίνα Γ' Βραβείο, γιατί τό εξωφύλλο του δεν έχει σχέδόν και τίποτ' άλλο.

Στη Μεγάλη Τάξη, τό Δουλοδύ των Άδικων έκαμε ένα όμοιο εξωφύλλο με στήλες και άέτωμα άρχαίο, άλλα τό τε και τά γράμματα του τίτλου έπερε

νάχουν τόν ίδιο ρυθμό. Με μεγάλη λεπτότητα σχεδιασμένα τε κοσμήματα της Δουκίς Καμέλας, άλλα δέν έχουν καένα συμβολισμό' τά ίδια δηλ. μπορούσες να μούν και σ' ένα πετσέτακι. Τα κοσμήματα του Σίφονα, επίσης καλά καμωμένα, κάτι λένε: είναι λουλούδια. Άπλό και καλαίσθητο τό βυζαντινό εξωφύλλο της Νεραΐδας του Δάσους' άλλα ο δικέφαλος άστέρς στη μέση δέν ταίριαζει σέ Τόμο μου. Ίσως τό άριότερο σχέδιο άπ' όλα είναι της Εδοδίας Ρόδου' άλλα δέν έχει ούτε τό σχήμα ούτε τόν τύπο εξωφύλλου τóμου στη μέση π.χ. φηγοιούρε ένα Ε.Ρ. (τάχυκα τό ψευδώνυμο της) κι' ο τίτλος στο κλάι, περιορίζεται σ' ένα Α. Τ. Π. Τό εξωφύλλο της Άσπλης Ζωής, που έχει γούστο σκολιζεται με πολλές φηγοιούρες άλλα μου φαίνεται πως είναι άτυχημένης.

Τό καλύτερο εξωφύλλο Τόμου άπ' όλα είναι του Πλοιάρχου Νέμου, άλλο, καλαίσθητο, με όμοια γράμματα και με καλά ζωγραφισμένα σύμβολα—βιβλίο, πέννα, παιδιά κτλ. Άλλ' άκόμα άνώτερο, τεχνικότερο, είναι τό εξωφύλλο Μ. Μυστικόν του Κίμ, μ' έξαιρετικό γούστο και με μεγάλη λεπτότητα ζωγραφισμένο. Επίσης και τό λεπτότατο του Γκάλικ. Τα τρία αυτά τα δημοσιεύω κιόλα και τά βλέπετε. Έννοείται όμως πως τό εξωφύλλο Μ. Μυστικόν έχουν γίνει κατά τι μικρότερα, και τό εξωφύλλο Τόμου έχει μικρότερο σχέδόν στο τέταρτο. Άπό τά βραβευμένα της Μικρής τάξης δέν δημοσιεύω καένα έλλείψει χώρου.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 15 έτών και άνω, καθάς και όσοι δέν έσπουσαν ήλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κίμ [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πλοιάρχος Νέμος [18Ε].—Γκάλικ [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δουλοδύ των Άδικων [16Ε].—Νεραΐδα του Δάσους [15Ε].—Σίφονας [14Ε].

Α' Έπαινος: άπό [12Ε] εις έκαστον: Άπλη Ζωή, Δευκή Καρέλια, Εδοδία Ρόδου, Άρπης.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 έτών και κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μόνα Αίσα [18Ε].

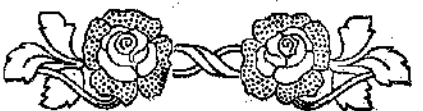
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρούλα Ντόρις [17Ε].—Μυηχάουζεν [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κότσουφα [15Ε].

Α' Έπαινος: άπό [12Ε] εις έκαστον: Μαϊμουδίτσα, Σκουριανόπουλο, Αίγλη, Έβελινα.

Β' Έπαινος: άπό [10Ε] εις έκαστον: Γεώργιος Καργάλας, Τσάρος, Άγριόστο Κεράλι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

3.—Διαγωνισμός Τυπογραφικών Λαθών.

Σ' αυτό τό φυλλάδιο έχουν μείνει ξεπίληδες μερικά τυπογραφικά λάθη—δέκα εν όλω—άπό κείνα που δέν φαίνονται, δέν μαντεύονται εύκολα, γιατί κι' ή λανθασμένη λέξη, ως λέξη, είναι σωστή, και μόνο από τό νόημα ο προσεκτικός άναγνώστης καταλαβαίνει πως εκεί ήταν μιά άλλη λέξη που τήν άλλοίωσε ο τυπογράφος. Π.χ. αν ίδητε κάπου τή φράση «τήν έκβαση της ζημίας μπορεί κανείς να τή μεταρχή κτλ.», δέν θα βγάλετε νόημα' άλλα, εμασφθήτε, θα βρήτε πως άντι έκβαση, θέλει έκταση.

Τέτοια είναι τά τυπογραφικά λάθη που θίνακαλύψετε και θα μαντέψετε. Η σωστή λέξη δέν θα διαφερώ από τή λανθασμένη παρά μόνο κατά ένα ή τό πολύ δύο γράμματα: π.χ. χόρτα αντί πορτα, σίκα αντί πίσσα, αλίφα αντί άμαίβα, χαλι αντί χαλί κτλ. Τάλλα λάθη, που έμειναν τυχόν άθέλητα και που φαίνονται άμέσως, γιατί κάνουν άνύπαρκτες λέξεις—π.χ. γναζί αντί γναλί, κύνος αντί κύνος, κλαβί αντί κλαβί κτλ.—αυτά δέν θα τό σημειώσετε.

Η άπάντησή σας σ' αυτόν τόν Διαγωνισμό θα είναι συνταχμένη όπως και στον Διαγωνισμό Δευκών Λέξεων. Μόνο που άντι «λείπει ή λέξη—», θα γράφετε: «άντι—θέλει—».

Τους λοιπούς όρους, κινήους για όλους αυτούς τούς Διαγωνισμούς, τούς βλέπετε στις προκηρύξεις του προηγούμενου. Στο ερχόμενο θα προκηρύξω κι' άλλους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άθήναι, 42 όδός Ευριπίδου τήν 29 Ίουλίου 1940

Αι' όλα έχει τό σημερινό δωδεκάσέλιδο: Έκτός από τήν τακτική κι' έκτακτη δλη—δού χαριστώμενα διηγήματα της Ίριση και της Πελάγη, ένα όμοιο ποίημα του Δευκαδίτη, τά Άναντακ κτλ.—έχει κι' άποτελέσματα διαγωνισμού εικονογραφημένα, και προκηρύξεις διαγωνισμού Τυπογραφικών Λαθών και Άδουαν. Μόνο ή Σελίς Σουραγιαίας Συνδρομητών είναι λειψή και μου κωφοφαίνεται, γιατί πολλά έγκριμένα κομμάτια περιμένουν τή σειρά τους, σταλμένα μάλιστα και στο Τυπογραφείο. Άλλα τί να γίνω; Τώρα με τούς Διαγωνισμούς, τή μεγάλη Άλληλογραφία, τις πολλές Μικρές Άγγελίες, ο χάρος είναι περιωρισμένος. Κι' όσοι θα μου σταλούν αυτόν τόν μήνα κομμάτια για τό Σελίδα, πρέπει να έχουν όπ' όφει πως έφάρησαν να μάθουν τήν τάχη του.

Έργε για τά άριστα, **Ήλιωβαλίνα**. Θα περνώς όμοια με τό «ζωολογικό κήπο» σου—γατάκια, σκυλάκια, καναρίνια, κότες, περιστέρια... Κρίμα όμως εσ' ψοφήσουν οι μεταξοσκώληκες πριν κάμουν κοκούλια. Βέβαια θα τούς έπισας έπισημία, ή... «έπισημία» όπως τό λέει ή διηγήτρια σ'ας.

Ναι, **Άρπη**, για όσα που πήρες και τό άπολυτήριο σου, τό σχολείο έμεινε πίσω κι' όλο μακραίνει, άντι να πλησιάζη όρος Ζλόστε. Τώρα όμως, όποθότα, θα πλησιάζη άλλο, άνωτερο... Ο κ. Φαίδων, καθός θα είδες, σα να μάντεψε τις άπορίες σου, έγραψε και δεύτερη Έπιστολή «Οι όποχωρήσεις». Όταν μου έγραψες, είχες όπ' όφει μόνο τήν πρώτη. «Η Ιστορική όρθογραφία».

Φόν-Μόλκε, αυτό σου άνέκρινα, γιατί τό άλλο ήταν άκατάλληλο. Καθόνας δηλαδή θα άνομιζε πως με τό Φόνερ έννοιας τόν Κίταρ, κι' όνόματα ξένων πολιτικών δέν έκτρέπονται για ψευδώνυμα. Όπως δήποτε, έγώ προτιμώ τά παιδιά μου να παίρνουν έλληνικά ψευδώνυμα. Ένέκρινα έκτός και τό ψευδώνυμο της άδειάφης σου. Θα διαβόσω με τή σειρά της τή μεταφραση του Έπιτωμίου και θα σου πώ. Κι' έγώ έλπίζω τό πρώτο σου αυτό γράμμα τών διακοπών να είναι άπαρχή και άλλων.

Άητώ, σου έστειλα 20 άρχή και τετράδια κι' έλπίζω τώρα να μου γράφεις συχνότερα. Τό ζήτημα της «ταυτότητος» του Ροβινσόν Κρίσου δέν είναι εξαγριωμένο. Καθόλου όμως άπίθανο να έλαβε ο Ντέ-Φοε πρότμυο τά όνόματά του αυτόν τόν γυνωστό οικειόζέτο ναυαγό Σάρκρια.

Έξέτελσα τις παραγγελίες σου, **Νυχτογράφο**. Άραία ή περιγραφή της έκδρομής στο θαυμάσιο αυτό παραθαλάσσιο χωριό, που μου τήν κάναες μάλιστα καθώς τήν άπολαμβάνεις άκόμα, γράφοντας μου τό άπομνημείο στη βεράντα του σπιτιού που σ'ας φιλοξενεί, έμφ οι άλλοι έχουν φακλόσει για να βακουρασοθύν...

Συνημερήνη Κερνηναία, χάρω που οι κίποι σου τόν χειμώνα άνταμείφθηκαν, κι' άνταμείφονται άκόμα στήν πατρίδα σου διου περνώς τό όμοιο καλοκαίρι. Για να μη στήν κίνηση ή αδελφούλα σου άρκεί μόνο να πάρη ψευδώνυμο ή ξεβελοφούλα όμως πρέπει να έγγραψή συνδρομητρία και τήν περιμένω. Σο έστειλα πάντα τετράδια.

Περίεργο, **Έθνομικόν Ίδεώδες**, κανέναν μέθος του Προμάου της Έλευθερίας δέν βρήχει από 28 φυλλάδια. Ούτε άναφέρεται τόν τίτλο του για ναφάχνω να τόν βροσκα σε κανέν' άλλο. Οπωςόηποτε, οι μβθοι αυτοί του Προμάου είναι παραφράσεις από τόν Αλοουπο, κι' έπομένως δέν τόν αδύονται τά έπιμύθηα. Άλήθεια, μερικόν ή φιλοσοφία δέν ταίριαζει με τή σημερινή' άλλα τήν δεχόμαστε άν και καίλο, κλασσικό και... άνατιρήγτο.

Είδα, **Άριστοφάνη**, τήν περιπέτεια του γράμματός σου έκείνου... Χάρω που σου άρρεσε τόσο τό περιωρισμένο δωδεκάσέλιδο κι' έλπίζω να σου άρσει τό ίδιο και τό σημερινό. Άλλά γιατί λές πως ο Άναντας άφησα τήν τεμπιλιά του «τώρα τό καλοκαίρι»; Τήν έχει άφήσει από τόν περσομένο χειμώνα... Συγχαρητήρια για τούς λοιπούς βαθμούς.

Και όνα, **Άσδώνη της Τήνου**, σε συγχαίρω για τό άριστα. Σο έστειλα πάντα τετράδια κι' έξέτελσα τις άλλες σου παραγγελίες. Καλά τά σκίτσα σου, άλλα με μολδέν δέν βγαίνον' να μου τά ξανατείλεις με σινικό μελάνι, ή και με κοινό, ποδό μαύρο. Άπό τή Συλλογή σου θα δημοσιευθόν κι' άλλες Άσκησεις' τις παίρνω, βλέπεις, με τή σειρά.

Δουσιδίτα, σου άνέκρινα, καθός θα είδες, τό προτιμώμενο ψευδώνυμο. Δέν εμπιόδωλα πως θα πέτυχε στις δύσκολες αυτές εξετάσεις που έπερνες να δώσει για να περσός από τό ιδιωτικό στο δημοσιο,

και τώρα θα περνώς όμοια καλοκαίρι στο Μαρούσι.

Σ' εύχαριστώ πολύ, **Αϊέν Άριστέου**, για τό πρώτο σου έσοπάθωμα, μα και για τή μεγάλη χαρά που σου έπροξένησε ή έκπλήρωση κι' ατόπο του καθήκοντος, γιατί κι' αυτή μου δείχνει πως μ' αγαπάς. Σ' εύχαριστώ άκόμα για τήν εθνετική σου προσφορά, νάρχεσαι στο γραφείο μου να βοηθής τώρα τό καλοκαίρι που είσαι έλεύθερος. Άλλά οι διάφορες εργασίες στο γραφείο μου είναι μωροσιαιμένες και δέν θαξες τί να κάμεις. Παλι δέν ξέρω, ελα σ'άνωνή σου με τή γραμματέα, τή δ. Ταμποκοπούλου, κι' αν έχη τίποτα να σου άναθέσει... Τό άλλο που άκούσες δέν είναι άλήθεια. Άπλη σ'άνωνή σου έγινε ή έκτύπωση, κι' απ' αυτό φαίνεται, θα γρήκε ο λόγος.

Σύλλβα, πολύ ικανοποιητικός ο βαθμός σου με τις συνθήκες που έγινε ή μελέτη σου. Έρχομαι να μη σου παρουσιασθή τίποτα δυσάρεστο του χρόνου και να πάρης τό άπολυτήριό σου με άριστα. Είδα τί όμοια που περνώς στο χωριό. Με τό υπόλοιπο έκείνο σου έστειλα 3 τετράδια.

Είδα, **Νίλας**, πως σοφιόφυγες και πως έκαμεις για ν' άποστάσης από τόν πατέρα σου αυτή τήν άδεια. Και τώρα φαντάζομαι τί όμοια θα περνώς στήν κατασκήνηση σου.

Παρακαλώ πολύ όσους χωριστούν τή συνδρομή τους να τή σταίλουν τό γρηγορότερα. Άς έχουν όπ' όφει τους, έσε οι συνδρομητές είναι ο μόνος μου πόρος' ή καθυστέρηση έπομένως δυσκολεύει πολύ τό έργο μου που άπαιτεί όχι μόνον μεγάλους κόπους, άλλα και μεγάλα έξαδα.

νοση που ήταν τόνερό σου. Ναι, έλπίζω κι' έγώ πως θα σου δοθόν εκεί πολλές εύκαιρίες για έσοπάθωμα. Σο έστειλα 20 τετράδια.

Πληγωμένο Άσκι, **Σκουριανόπουλο** (ΚΙ), **Ζανθό Ίαπωνή**, **Βασιλίτσα των Ρόδων**, **Καταναπόπουλο**, **Γαρβένια** με τά όμοια σκίτσα, **Μπουόλυ**, **Στέφανο Άμάραντο**, **Μαργαρίτα**, **Ασνή Καρέλια**, **Σερνή Διαπλασοπούλα**, **Τσάρος**, **Γουόλι**, **Βόννη** Ίσπεδίη και **Ααίς Μπουόλυ**—καλά μου παιδιά, και τά δικά σας γράμματα μ' εύχαρίστησαν πολύ. Άλλά ποδ τόπος, ποδ;

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΑΟ

Αυτό τόν τίτλο έχει τό καινούργιο άνάγνωσμα της κυρά Μάρθας, που άρχίζει από τό έπομένο φυλλάδιο. Είναι ένα χαριστώμενο παραμύθι, όμοιότατο εικονογραφημένο, που ποδό θα διασκεδάση τά μικρά παιδιά.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπερίττοινα! «όλίφης» του Άγι, Άριτο τεχνικά, άλλα ποδό άπαισιόδοφο και μάλιστα με άπαισιόδοξία όχι πηγαιά, άλλα πλάσιμένη τεχνικά. Βλέπετε τή ζωή άπό τίς αιολόδοξες άποψη.—«Διμαν» του **Μελέαργου**. Κι' αυτό κλογογραφημένο—άν και ο τύπος σαφარεί δέν είναι όρθός—άλλά έπιτηδευμένο και σε πολλά σημεία άκατανόητο. Αυτά που λείμυποροδός να τά πη ποδό από άπλά, χωρίς εξεχτινόμενες λέξεις και φράσεις (άπόπλους, έσροι, ή μηχανή φανάζει!), και πολυλόμο όμοια. «Σοφόν το σαφές», έλεγαν οι άρχαίοι, άλλα, και όμοιον τό σαφές μωροδός να ποδμε έμεις. Μην έπι-

ραζήσους από μερικούς καλοώτερος ή ναώτερος ποιητές που γράφουν θεληματικά σκοτεινά. Έστεις έλοδς άκομή στο σχολείο της ποιητικής. Μάθετε να γράφετε άπλά και νοητά και διαν τό ταλέντο σας όμοια και ή τέχνη σας ταλειοποιήθη, τότε θα μπορούσε να γράφετε και σκοτεινότερα—άν έννοείται αίσθανόθε αυτή τήν άνάγκη, γιατί ο Σολωμός, ο έθνικός μας ποιητής δέν πάει να είναι μεγάλος επειδή είναι καθαρός άν το κρστάλο.—«Κάποτο σπιτί» του **Άδολφ**. Άποτεινεται στους γονείς κι' έχη στο παιδιό. Δέν έχει λοιπόν ενδιαφέρον για τή σελίδα, μ' όλο που είναι άρκετά καλογραμμένο.—«Τ' άστία της σελίδας μας» του **Ρεπόρτο**. «Θάμια κρωτόπο, άλλα γραμμένο χωρίς χιούμορ, όπως τό κρινεί ο ίδιος; έχη, απεναντίας ποδό χαριστώμενο και έξυπνότατο έγάλασα με τήν καρδιά μου διαν τό διάβασα και ή δημοσιεύσταν το άξίως Α'. Μα δέν μπορεί να δημοσιευθώ, γιατί οι κρινόμενοι δέν μπορούν να γίνον και κρινόντες ότε να κρινόν τούς κρινόντες. Άς είναι, ές έπιδοθή, ο Ρ., στο χιούμορικό είδος όπου θετικά θα έχη έκτυχα.—«Μεγάλος πας» της **Πειραιώτισσας**. Θυμίζει ποδό τόν «Κωστόκη» ποδό δημοσιεύσαμε τήν πρώτη τριμύνη. Ός έθμα άρκάτα σοσιθημένο.—«Γνώμες» του **Ναυτάκη**. Τέτοιες γνώμες Έλλήνων διανοομένων δέν ταίριαζει να δημοσιεύονται στη Σ. Σ. Σ' Άλλο είναι οι γνώμες τών ξένων, ποδό αυτές ποδό τις στέλνει τις έχει σταχυολογήσει και τις έχει μεταφράσει, έχη κάνει δηλαδή δική του εργασία.—Θά εξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ναυνοπούλα, κ. (ΑΣ ; ; ;), Τρελλοούτσικος, ά. (ΠΠ). Λόςης Άλόης, ά. (ΑΠ).

Άνανώσεις Ψευδώνυμων: Μόρτα Φλόρη, κ.

Η Διάπλασις άπαξίστα τούς φίλους της **Μόρτα** (αυτό, καθός θα είδες, σου άνέκρινα) χάρω που μπαίνεις και στήν κίνηση έξέτελσα τις παραγγελίες σου κι' από τις 150 δραχμές ποδ έστειλα, μόνον στη διάθεση σου όρχ. δ' εύχαριστώ) **Γκάβριαν** (έστειλα 6 τετράδια) **Τρεσοκα** κώων (ναί, έτσι κάνα πάντα, πρώτα δηλ. έκτελθ τις παραγγελίες και κατόπι άπαντ' άλλα όταν οι Μ'. Άγγελίες είναι πολλές, μόνον και για τό ερχόμενο) **Μικρή Άγνωστη** (τό Κρωπογραφικό σου άπαράδεκτο: δέν ξέρεις πως για τις Άσκήσεις γίνονται Διαγωνισμοί; Τότε σταλνει καθένας πολλές Άσκήσεις μαζί, κι' άντες όρισμένες προθεσμίες, ποδό για τό 1940, έχη λήξει προ πολλού) **Κατετάν Νικηφόρον** (έχει κλωδ' λυποβμαι άνο ποδ τό τυπογραφικό λάθος σ' έκαμε να βλάης κι' άλλη Άγγελά, έτσι όμως θα σου άπαντήσουν περισσοτέρω) **Άθανάσιον Δίκον** (έστειλα 4 τετράδια) ποδό ψευδώνυμο; δέν θυμούμαι τώρα) **Ζανθών Κουμπίτσαν** (χάρω που από «κορήτης» άποφάσιος να γίνης «σελήνη» και να μου γράφης τούλάχιστο μιά φορ τή μήνη) **Ώρατα** ή περιγραφή της βραδυάς' ε, ναί, έγώ δέν μπορώ να κάνω έξοχη και μόνο δέν είναι όρθός—άλλά έπιτηδευμένο και σε πολλά σημεία άκατανόητο. Αυτά που λείμυποροδός να τά πη ποδό από άπλά, χωρίς εξεχτινόμενες λέξεις και φράσεις (άπόπλους, έσροι, ή μηχανή φανάζει!), έλεγαν οι άρχαίοι, άλλα, και όμοιον τό σαφές μωροδός να ποδμε έμεις. Μην έπι-

τό ένέκρινα μετά χαρᾶς καί ἐλπίζω νά
μοῦ γράψης συχνά) Μοικέδωνα (καί τό
δικό σου πρῶτο γράμμα μ' εὐχαρίστησε
πολύ σοῦ ένέκρινα τό ψευδώνυμο καί σοῦ
ἔστειλα 5 τετραδάκια καί 2 δεσμ. λυσόχαρ-
τοῦ γράψε μου) **Νυχτιάτινο Μῦθο** (ἑλα-
βα, εὐχαριστῶ καί χάρω πού μπαίνεις
καί στήν κίνησή) αὐτό τό ψευδώνυμο,
καθὼς θά εἶδες σοῦ ένέκρινα' σοῦ ἔστειλα
καί τόν Ὀδηγό), Βασιλισσάν **Νεφερί-
τι, Ζακυνθικήν Βαρκοῦλάν** κλπ., κλπ.
Εἰς δευτεῖον ἐπιστολῆς ἔλαβα μετά τήν
26 Ἰουλίου θάπαντήσα στό ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ 28ου Διαγωνισμοῦ Ἀσέων. Ἴδε
προκήρυξιν εἰς τήν σελίδα 322. Αἱ λύσεις τοῦ
φυλλάδιου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 3 Ὀκτω-
βρίου.

438. Λεξιγράφος

Ἔνα ῥήμα ποῦναι ἄρχαίω,
Μ' ἕνα ἔσο ἄν τό ἐνώσης,
Ἄλλο ζῶο, πῶ ρομαλῶο,
Μέ χαρά θά φανερώσης.

Αἴγλη

439. Στοιχειόγραφος

Μνημεῖο ἄρχαίω θανμαστό
Τή μέση συλλαβή του
Ἄν χάση τώρα ξαφνικά,

Βουπό θά γίνη ἑλληνικό,
Πού ἀπό τήν κορυφή του
Θά φαίνονται ἄλα μαγικά.

Ναυτάκι

440. Μεταγραμματισμός

Κράτος τῆς Ἀμερικῆς
Ἔνα γράμμα μόνο ἄλλάζει,
Καί νά, ἑλλην κοινής,
Πού καθένας τόν θανμάζει.

Ναυτάκι

441. Αἴνιγμα

Χοῆματα βάθου
Στό θηλυκό μου
Τρώγου ἀπάνω
Στό οὐδέτερό μου.

Μεθυσμένη Βαρκοῦλα

442. Φαρκοῦκαλον

* * * * *

Νάνηκατασπεύθου ὀ ἀστερίοιοι
διὰ γραμμάτων, ὅστε ν' αναγινώσκον-
ται: νῆσος τῶν Κυκλάδων, μέρος τοῦ
σώματος ἢ τοῦ βουνοῦ, ἐπίρρημα τό-
που, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, θερμός ἀνε-
μος, ἀρχαίον ὄπλον, τιμωρεῖται ἢ διορ-
θάνεται, νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Φρίντων

443. Κρυπτογραφικόν

- 1234565 = Μεγάλος ποταμός
- 232565 = Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου
- 34561462 = Ἐπέμβασις φιλική ἢ ἐπ' ἀ-
- 45162 = Θεά [μοιβή]
- 514332 = Βασιλικόν
- 6565 = Θεά

Αἴγλη

444-448. Μαγικόν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γραμματος εἰς ἑ-
κάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλ-
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματι-
σθοῦν ἄλλα τόσα λέξεις:

σταῦλος, πύργος, γῶμα, φανός, σιγά.
Ναυτάκι

449. Ἀκροστιχίς ἐν συνωνύμων
μετὰ Φωνηεντολογίου
Νά εὐρεθῶν συνώνυμα τῶν κάτωθι
λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχνικά τῶν νά-
ποτελοῦν Φωνηεντολογίου τοῦ τύπου:
* * * * *

τοῦ ὀποῖου ζητεῖται ἡ ἀνάγνσις:
φλύαρος, τολμηρός, φρόνιμος, ἀτολμος,
καινός, γαλήνη, ἀγαθός, ζόφος. Αἴγλη

450. Ἑλλητισμόφωνον
ιευε-οι-η-εουα
Φρίντων

φρυφρυφρυφ	φρυφρυφρυφ	Τ
φρυφ	φρυφ	Τ
φρυφ	φρυφρυφ	Τ
φρυφ	φρυφ	Τ
φρυφ	φρυφρυφρυφ	Τ

Μεθυσμένη Βαρκοῦλα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φυλλ. 21

248. Κατάστροφμα (κατά, στρώμα).—
249. Ἀδύ (αὐ, τί).— 250. Κίνα-ἴνα.
251. Σ Ο Λ 252. ΙΣΟΚΡΑ-
Σ Ο Φ Ο Σ ΤΗΣ (Ζάρος, Ὁ-
Α Μ Φ Ι Σ Σ Α ράτιος, Κριτίας,
Ρητά, Ἀρία, Τά-
Σ Κ Α Π Α Ν Ε Υ Σ κειος, Ἡσάτας.)
253. Διάπλασις τῶν Παίδων τοῦ ἄριστον
τῶν περιουσιῶν (Τό ὄλον κεράζεται
εἰς τέσσαρας στήλας ἐκ δύο γραμμά-
των, αἱ ὅποια ἀναγινώσκονται κατά
σειράν, ἐκ τῶν ἄνω καί τῶν κάτω ἐν-
αλλάξ).— 254. Τό περρωτόν εἶναι τό
Λ: Λάρος, Ἰλίσσος, γάλα, σκαλινόν,
κοράλιον.— 255. Ὅπου λαλοῦν πολλοὶ
κοκόροι ἀρχει νά ζημιωρῶση.— 256. Ὅση
ἐπιθυμήσεις δεσά τῷ πηλοῖόν σου ἐστιν
(οὐ κ' ἐπ' ὄθ μί, σ' εἰς ο, σάτ, ὄπλ.
εἰς ἴον, σοῦ ἔς τήν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἕως 4 ὀ τό ποῦδ λέξις μὲ ἄπλα στοί-
χητα δρ. 6, τό ἐλάχιονον τίμημα. Πέραν τῶν 4 ὀ
λέξιων 6 ὀ λεπτά ἢ λέξις μὲ παγία δέ στοιχία
δρ. 1 καί μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χαριστὸς
στοχίος δρ. 6. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνου τό
διπλᾶ. Ἡ προσληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Πλοῖαρχε Νέμα, ποία ἢ διεῦθυνσίς
σου; ΚΑΒΕΤΑΝΑΙΟΙ
[Μ' — 523]

ΝΡΟ ΦΡΟΓΤΟ, τίς πῶδ ἀληθινός μου
εὐχές γιά τίς ἐξέτασις σου. ΝΙΑΣ
[Μ' — 524]

Γκάλικ, Πρόμαχος Ἐλευθερίας, Ροζε-
λάντια, Σίφουνα, ἀφραστη γιά μένα
χαρά ἔνα σας τετραδάκι. Στείλατε: Νι-
τσαν Πακαζαχάριου, Ἀγγιάου 242,
Πειραιά **Μόρτο Φλόρη**
[Μ' — 525]

Σίφουνα, μήν ἀνησυχείς, ἔλαβα, εὐχα-
ριστῶ. Μαροῦνα, διεῦθυνσίς μου (M-451)
Στοιχειωμένος. **Κάβος**
[Μ' — 526]

Τριφύλλι, Στοιχειωμένη Πύργος, ἀρ-
χίστατε πάλι τίς «βλακίς» σας; ;
Στοιχειωμένος. **Κάβος**
[Μ' — 527]

Πράμαχε Ἐλευθερίας, Ροζιλάντια,
δλόθερμα συχαρητήρια.
Τοῦδρος, Σκυριανόπουλο
[Μ' — 528]

Ἀγαλλάσω Μ. Μιστικά μὲ δλους-εξ.
Δ/σις: Ἐρρικα Κούνιο, Κορομηλά 22,
Θεσ/νικὴν, διά: **Καρδερίνα**

[Μ' — 529]
Ἄτε Ἰράμ, Ἄδολάρ, Σκυριανόπουλο,
Μασκούτ καί Σίφουνα, ἕνα τετραδιά-
κι- σας θά μὲ εὐχαριστοῦς πολὺ.
Δ/σις ἄνω **Καρδερίνα**

[Μ' — 530]
Πρωτομπαίνοντας στό ἀνοτισμένο οαλο-
νάκι τῆς Διαπλάσεως χαριστῶ
δλους-εξ. **Καρδερίνα**

[Μ' — 531]
Νάϊ Ντουῖτε, ζήτησά με, διαν ἔλθης
σὴν Ἀθήνα: Φροντηστήρια Παπαί-
ωάννου, τμήμα β' Νομικῆς καί Φιλοσοφι-
κῆς, 5-7 κάθε ἀπόγευμα.
Τάυ—Ση

[Μ' — 532]
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΥΛΛΟΓΩΝ-ΨΕΓΑΘΝΙΜΩΝ.
1) Ἀκρίβων μέρος ἄπαντες ἀνε-
γνωρισμένοι Σύλλογοι. Ὅροι: Ἀνώτατον
δριον 10 φ. δι' ἑκαστον. Τιμὴ ἑκάστου
0,50 λ.—Προθεσμία Ἀμηνος.
2) Ἐπρωτότερον ψευδώνυμον!!!!
Ὅροι: Ἰδίοι τῶν Συλλόγων...
Βραβεῖα ἐκλεκτότατα!!!!
Μιχαήλ Εὐαγγελίδου, Ἀντιωνοπούλου 8,
Βέλον.—διά: **«ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΣ»**

[Μ' — 533]
Περμένο ἀπ' ἑλα τὰ Ἐθνεγικά Δια-
πλοοῦπουλα ἀπάντησι σὴν (M 387).
Καπετὰν Ἄγρας

[Μ' — 534]
Ἄτὴν Ἀριστοτέλει, Γαρύφαλλο, μὲ
Ἠροσκοπία ἔχα νά σας πῆ κατὶ
ἐνδιαφέρον. Ποία ἢ Δ/σίς σας; ;
Ἠροσκοπία

[Μ' — 535]
Ἠροσκοπία, εἶσαι ἱκανοποιημένος
ἀπὸ τὴν ταχύτητα τῶν ἐναργεῶν;
Ἠροσκοπία

[Μ' — 536]
Σκυριανόπουλο: ἢ σόντιξίς κατὰ τό
... νόσουμον!— Ἀσωντιδία: ἀσολει-
σαι μὲ κομμάσις; ;!— Ἐθῶν. Ἰδεῶδες.
ἔλαβε φ—Πανζουρλισμέσ, ἀν... μανι-
κάρι!— Μαροῦνα, κ' ἀπ' εἰσος δὴν ἔλα-
βαν; ;
ΑΓΙΣ

[Μ' — 537]
ΠΑΝΖΟΥΡΛΙΣΜΟΣ
Προκηρύσσωμε διαγωνισμό γραμ-
ματοσύμων. Συμμετοχὴ διδραχμὸς διά τέ-
κα γραμματισμόμων.— Προθεσμία: τέλος
Αυγούστου— Διεύθυνσις: Γ. Πουλιανόν,
Βαλοερμῶνος 2, Ἀθήνας, διά τὸν
«ΠΑΝΖΟΥΡΛΙΣΜΟΝ».

[Μ' — 538]
Ἄτε, μήν εἶσαι ἐξέθνημος!!!
Ἀραμὸς-Ρασπουτιν
[Μ' — 539]

Ἀπόλλων τοῦ Μπελδεντέρε, ἀριστῶνως
καμένα ψευδώνυμο δὴν ὄπηρε τόσο
ΨΕΥΔ(ώνυμο)—ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν
πραγματικὴν μορφήν τοῦ κατόχου—δοσ τό
δικό σου!!—Σκυριανόπουλο, «Διαπλάσο-
πειραματισμόπουλα» — «Προμομαρτίτης» —
«Καρραπολωνδὲσθδες»! Θεωμάσιο, πρω-
τοτυπτότατο... οἰκονομολογικό σύστημα!!
ΚΕΝΙΚΟΝ ΙΑΒΣΑΒΣ
[Μ' — 540]

[Μ' — 541]
Προκηρύσσω τρίδραχμῶν διαγωνισμόν
τοπτικόν. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Δ/σις;
Φαρμακίον Παϊπάτη, Κέρκυρα. **Φαίανας**

[Μ' — 542]
Ἀλληλογραφί μὲ ἀγδρία. Οὐδεμία ἀπο-
κάλυψις μ' ἐνδιαφέρει. **Φαίανας**

[Μ' — 542]
Τρισκατάρατε, ἀπαραίτητος ὁ ἄρθαλ-
μιάτρος!! **Γιλιόγειαν**